Ιστορίες ενός Μπάρμαν (2)

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.
Ή ο μπάρμαν θα μας λέει καμιά ιστορία…

Ντράι Μαρτίνι

Η βαρια πορτα του μπαρ ανοιξε αργα. Η ωρα ηταν ακριβως τρεις και τεταρτο μετα τα μεσανυχτα.
Ενας καλοντυμενος τυπος, με κοστουμι μαυρο, λευκο πουκαμισο με χρυσα ξενοκουμπα και γραβατα, πλησιασε αργα προς την μπαρα.
-«Σερβίρετε Ντράι Μαρτίνι ;» ρωτησε με ένα καπως υπεροπτικο υφος.
-«Φυσικα», απαντησε ο μπαρμαν, σε σχετικα αναλογο υφος. «Το πιο ντράι που μπορειτε να φανταστειτε».
-«Τι εννοειτε;» ρωτησε ο τυπος, βγαζοντας ταυτοχρονα και αφηνοντας μπροστα του πανω στην μπαρα ένα πακετο Καρελια Εξελενς και έναν Ντυπον ασημενιο αναπτηρα. Ένα μεγαλο χρυσο ομορφο δαχτυλιδι στολιζε τον παράμεσο του αριστερου του χεριου.
-«Πώς πίνετε συνηθως το Ντράι Μαρτινι σας;», ρωτησε ο μπαρμαν.
-«Αναλογα με την διαθεση μου», απαντησε ο τυπος. «Όταν ειμαι χαρουμενος, θελω αρκετες σταγονες βερμουτ. Ισως και πανω από δεκα. Όταν ειμαι λυπημενος, μου αρκουν δυο τρεις».
-«Τωρα τι διαθεση εχετε;», ρωτησε ο μπαρμαν.
-«Την χειροτερη που θα μπορουσα», απαντησε λυπημενα, σχεδον θλιμμενα ο τυπος και για πρωτη φορα εγινε καπως συμπαθης στα ματια του μπαρμαν.
-«θα σας φτιαξω λοιπον το Ντράι Μαρτίνι που χρειαζεστε ακριβως», απαντησε ο μπαρμαν και αρχισε να παγωνει το ποτηρι και να βαζει παγακια στο σέηκερ.
-«θελετε να μου πειτε πώς θα το φτιαξετε;» επεμεινε ο τυπος, ανάβοντας ταυτοχρονα ένα Καρελια Εξελενς.
-«Μα είναι απλο», απαντησε ο μπαρμαν. «Εναι σαφες ότι

χρειαζεστε ένα αληθινο Ντράι Μαρτινι. Θα βαλω λοιπον το Τζιν που πρεπει και την ωρα που θα το ανακατευω στον παγο, θα γυρισω και… θα κοιταξω και το Βερμουτ. Θα του ριξω απλα μια ματια. Νομιζω ότι θα είναι αρκετο».
– «Σας ευχαριστω πολύ», απαντησε ο τυπος.
Ο μπαρμαν σερβιρε το Ντραι Μαρτινι, και μετα αφου εβαλε στο πικαπ το κονσερτο νουμερο πεντε του Μοτσαρτ με τον υπεροχο Βιατοσλαβ Ριχτερ στο πιανο, εβαλε και για τον εαυτο του ένα σφηνακι παλιο ουσικυ και αρχισε να το πινει το σιγα σιγα απολαμβανοντας το..

Ο Νέστωρας και η τρίχα στη μπυρα

Η πορτα ανοιξε αποτομα και ο Νέστωρας μπηκε φουριοζος ως συνηθως στο μπαρ.
Ηταν νωρις ακομα. Δυο ωρες περιπου πριν τα μεσανυχτα.
Ντι τζευ εκεινον τον καιρο ο Νεστωρας σε ένα κλαμπ με ροκ μουσικες.
Παντα περναγε πριν παει για δουλεια, για να πιει ένα ένα- δυο ποτα.
Νευρώδης, με χιουμορ και ισως λιγο παραπανω… ομιλητικός.
Τον συμπαθουσε όμως ο μπαρμαν.
Όταν δεν ειχε πολύ δουλεια, μιλουσαν μαζι για μουσικες.
Όταν ηταν απασχολημενος με αλλους πελατες ο μπαρμαν, ο Νεστωρας του απευθύνονταν με χιουμορ στον πληθυντικο.
Ετσι εγινε και εκεινη την μερα:
-«Μπορω να εχω ένα ποτο σας παρακαλω», ειπε και σταθηκε στην ακρη του μπαρ ορθιος.
-«Φυσικα κυριε», απαντησε ο μπαρμαν. «Τι θα πιειτε σημερα;»
Περιπτωση ο Νεστωρας στα ποτα. Δεν ηξερες ποτε τι θα πιει. Την μια επινε ουισκυ, την άλλη μπυρα, τη τριτη βοτκα, την άλλη κρασι. Άλλες φορες ζητουσε διαφορα κοκτειλ. Πολλες φορες τα ανακατευε.
-«Μια πολύ παγωμενη μπυρα παρακαλω», απαντησε.
-«Μαλιστα κυριε, αμεσως», ειπε ο μπαρμαν και τον σερβιρε γυριζοντας στην συνεχεια προς καποιους καινουριους που μπηκαν στο μπαρ.

Υπαρχουν καποιες ατυχες στιγμες σε όλα. Μια από αυτές συνεβη κι εκεινο το βραδυ:
Ο Νεστωρας, γελωντας φυσικα, καλεσε τον μπαρμαν κοντα του και χαμηλοφωνα για να μην ακουσουν οι διπλανοι του ειπε:
-«Κυριε, με συγχωρητε, αλλα μεσα στο ποτηρι της μπυρας μου υπαρχει μια τριχα».
Αμηχανια για λιγο, αλλα το χαμογελαστο προσωπο του Νεστωρα και η γνωριμια τους, αφηνε σαφως περιθωρια στον μπαρμαν για χιουμορ:
-«Νομιζω κυριε πως δεν μου ζητησατε μπυρα χωρις τριχα», ειπε και ταυτοχρονα πηρε το ποτηρι της μπυρας και το εχυσε.
-«Η αληθεια είναι πως όχι», απαντησε ο Νεστωρας συνεχιζοντας και αυτος με χιουμορ. «Σας ζητω συγνωμη. Επρεπε να ειμαι πιο ακριβης».
-«Ας μην το κανουμε θεμα. Σας συγχωρω.», απαντησε ο μπαρμαν και γελωντας εβαλε μια καινουρια μπυρα στο Νέστωρα και για τον εαυτο του ένα σφηνακι παλιο ουισκυ που αρχισε να το πινει σιγα σιγα απολαμβανοντας το.

Ιορδάνης Τσομίδης

Ανοιξε η πορτα, και ο Ιορδανης Τσομιδης μπηκε στο μπαρ.
Ο μπάρμαν σε νεαρή ηλικία. Το μπαρ στην πλατεία Εξαρχειων.
Ο μπαρμαν ακουγε φυσικα και ρεμπετικα. Επαιζε και λιγο μπουζουκι.
Γνωριζε τον Ιορδανη Τσομιδη. Μεγαλος δεξιοτεχνης του μπουζουκιου. Και με χαρακτηριστικη πολύ βαρια, μπασα φωνη.
Για πολλα χρονια ο Τσομιδης ηταν στην Αμερικη.
«Πιτσιρίκο, ξηγησου ένα Τζωνυ μαυρο με ένα παγο», του ειπε και καθισε στην μπαρα.
Φορουσε ένα καλοραμενο βαθυ μωβ κουστουμι και γραβατα.
«Μαλιστα κυριε Τσομιδη, αμεσως», απαντησε ο μπαρμαν.
Φανηκε να του αρεσει που τον αναγνωρισε ο νεαρος τοτε μπαρμαν.
Σερβιρε το ουισκυ, και εστειλε τον βοηθο του στο περιπτερο να αγορασει ένα καλο πουρο. Το προσφερε στον Τσομιδη:
«Για σας κυριε Τσομιδη», του ειπε. «Για τις ομορφες πενιες που μας εχετε χαρισει. Και το ουσκυ κερασμενο από εμας».

Χαμογελασε πλατια. Αναψε το πουρο και πιανοντας το ποτηρι το σηκωσε σε χαιρετισμο:
«Στην υγεια σας αλανια», ειπε και κατεβασε μια γερη γουλια.
Ο μπαρμαν ειχε εκεινη τη μερα κεφια. θελησε να τον πειραξει. Δεν το σκεφτηκε πολύ:
-«Κυριε Τσομιδη, εχω ακουσει ότι στην Αμερικη, οι μπλουζμεν με τις κιθαρες τους σας …σκιζανε εσας με τα μπουζουκια στα παιξιματα. Είναι αληθεια ».
Καταλαβε το πειραγμα και την προκληση του νεαρου μπαρμαν.
Συνεχισε για λιγο να πινει και να καπνιζει. Ένα μικρο χαμογελο ζωγραφιστηκε στα χειλη του και ο μπαρμαν κρεμαστηκε σε αυτά:
-«Ακου να δεις σπορε», απαντησε χαμογελωντας τωρα πλατια. «Όταν ο Τσομιδης εμπαινε στα μαγαζια τους, σηκωνοντουσαν ολοι ορθιοι και εκαναν υποκληση. Το επιασες αυτό;».
Ο μπαρμαν ηξερε ότι αυτό ηταν αληθεια. Το ειχε ακουσει και από αλλους.
Ο Τσομιδης ηταν παιχταρας.
«Το έπιασα ακριβως», απαντησε ο μπαρμαν γελωντας κι αυτος μαζι του,
και βαζοντας ένα σφηνακι παλιο ουισκυ, αρχισε να το πινει σιγα σιγα
απολαμβανοντας το.

Η Αλέκα της οδού Βουκουρεστίου

Ανοιξε η πορτα. Το χαμογελαστο προσωπο της Αλεκας φανηκε για λιγο και ακουστηκε να λεει βιαστικα:
-«Καλη δουλεια ομορφοπαιδα».
– «Επισης, καλα κουβέρ», απαντησε ο μπαρμαν που εκεινη την ωρα σκουπιζε με την λευκη πετσετα τα κολονατα ποτηρια του κρασιου.
Ο βοηθος πιο διπλα γεμιζε τα ψυγεια. Το βραδυ μολις ξεκινουσε.
Το εντονο και βαρυ αρωμα της Αλεκας γεμισε τον χωρο.
Βγηκε το ιδιο βιαστικα και πηρε την θεση της λιγο πιο πανω από τον αριθμο δεκατεσσερα της Βουκουρεστιου που ηταν το μπαρ.
Η Αλεκα ηταν ένα από τα «κοριτσια» της Βουκουρεστιου.
Εκει ηταν η ακριβή πιάτσα. Λιγα τα κοριτσια. Δυο τρεις ολες κι ολες. Πιο κατω, στην πιατσα της Σολωνος υπηρχε πολυκοσμια.

Στην Σολωνος τα κοριτσια ζητουσαν πενηντα ευρω, ενώ στην Βουκουρεστιου, εκατον πενηντα.*
Ήταν «κορίτσι πολυτελείας» η Αλεκα…
Μολις το μπαρ εκλεινε, σταθερα στις δυο κάθε βραδυ, και ο μπαρμαν με τον βοηθο μαζευαν το μαγαζι, πολλες φορες εμπαινε για μια καληνυχτα:
-Πως πηγε σημερα, ειχε δουλιτσα;
-Μπα ησυχια, απαντουσε ο μπαρμαν.
-Κι εγω γαμώτο νέκρα. Δυο κουβερ όλα κι όλα.
Στην ορολογια των σερβιτορων όταν προκειται για φαγητο, οι πελατες «ονομαζονται» και κουβέρ. Κάθε πελατης και ένα κουβέρ.
Η Αλεκα δανείστηκε από τους φιλους της τους σερβιτορους την λεξη.
Άλλα βράδια, τα πραγματα ηταν σαφως καλυτερα.
Η Αλεκα εμπαινε τοτε στο μπαρ χαρουμενη, πετωντας πανω στην μπαρα το μικρο τσαντακι της. Καποιες φορες το ξεχνουσε ανοιχτο, και ξεχυνονταν από μεσα κραγιον, κολόνιες, και προφυλακτικα. Τα δικα της εργαλεια.
Φωναζε χαρουμενη προς τον μπαρμαν:
-«Κερνανε οι πουτανες σημερα μικρε. Πιασαμε τα δεκα κουβερ. Βαλε να πιω και βαλε και σε σας ό,τι γουσταρετε».
Της εβαζε ο μπαρμαν μια βοτκα πορτοκαλι που επινε παντα και μια μπυρα στον βοηθο του.
Εβαζε κι αυτος ένα σφηνακι παλιο ουισκυ και το επινε σιγα σιγα απολαμβανοντας το.

*Η Αλεκα ηταν στην Βουκουρεστιου όταν το νομισμα ηταν η δραχμη.
Η μετατροπη σε ευρω εγινε για ευνόητους λογους.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια